

Säga vad man vill

Diamonds Are a Girl's Best Friend av Jules Styne

Text: Hanna Sangemark

Revyn nyttjar en rättighet,
svensk se'n sjuttonhundratalet.
Den är vår yttrandefrihet.
Men nog är det nå't galet.

Man får säga "ditten", men kanske ej "datten".
De'é svårt, men, säga vad man vill.
Författar'n sig grubblar gråhårig om natten
med ett fiffigt slut, men kommer nå'n sparka bakut
och bli sänkt av det man tänkt;
kommer någon att känna sig kränkt
av skämten och rimmen? Så i elfte timmen,
man undrar "är det alltför strängt?".

Man grubblar sig sömnlös av grubbel om natten
och tänker "säga vad man vill".
Ja, det är nog säkert att skriva om skatterna
som tycks bli fler, att under dem vi digna ner,
dra en vits som inte bits,
inte trampa i någons klaver.
Man får ständigt se upp; vad är hets mot folkgrupp?
Ja, fallgroparna, de blir fler.

En god, gammal Bellmanvits kan nog fungera;
"en dansk, en svensk, en tysk, en norsk"
kan väl inte få någonting att brisera
och att hat blir väckt och att nå'nting måste bli släckt.
Svårt det blir; det krävs mer finlir
i genren som kallas satir.
Vi står upp för kulturen och för självcensuren
och tänker "säga vad man vill".